

ad XI.

Grossist-Sammenslutningen af 1930.

København, den 21. November 1934.

I „Beretning om Revision af Valutaloven“ staar der bl. a. paa Side 9:

„Afspærringspolitikken fæstes mere og mere, saaledes at Danmark for at kunne bane Vej for sin Eksport maa være i Stand til at raade over sin Import og tilbyde denne som Vederlag for Indrømmelser over for vor Eksport.“

Man maa derefter gaa ud fra, at Kontorets Hovedopgave skal være den at faa de flest mulige Eksportvarer afsat.

Som et Middel til at fremme Eksporten ved Hjælp af Importen og bryde Afspærringerne har flere Lande begyndt at interessere sig mere for Kompensationsforretninger, der gaar ud paa at fremme Vareudvekslingen gennem det private Initiativ. Man mener derigennem at kunne forøge Eksporten og derved skaffe større Beskæftigelse til Industri og Landbrug. Naar andre Lande, som er haardere ramt end Danmark, foretrækker det private Initiativ og ser sin Fordel deri, da disse Kompensationsforretninger kan gøres uden Brug af Valuta, maa det utvivlsomt være en Fordel for vort Land at tage dette op i langt højere Grad, end det hidtil er sket. Organiseret paa rette Maade vil det private Initiativ have store Fordele fremfor Statsorganer, idet det første kan arbejde langt hurtigere og lettere, hvad der er nødvendigt for at udnytte Chancerne for billige Indkøb. Det er imidlertid nødvendigt, at der ikke paa nogen Maade lægges det private Initiativ Hindringer i Vejen og Valutakontorets Opgave kun bliver en registrerende og valutakontrollerende. Det private Initiativ vil lettere end Statsorganer kunne vække Interessen for de danske Eksportvarer hos en langt større Købekreds, end det nu er Tilfældet, og ved at kunne tilbyde Import faa den udenlandske Sælger til intensivt at arbejde for Salget af vore Eksportartikler, saavel danske Landbrugs- som Industrivarer.

Valutakontoret lægger Kompensationsforretninger saa store Hindringer i Vejen, at foreslaaede Vareudvekslinger i Forholdet 1—1 i mange Tilfælde ikke har kunnet gennemføres, saa at det private Initiativ ofte giver op for disse enorme Vanskeligheder. Mangfoldige er da ogsaa de Importører, der har faaet Vareudvekslingsforslag afvist mundtligt eller skriftligt, eller hvor Sagen er trukket saa længe ud, at den har tabt sin Værdi, fordi Handeler og Kontrakter som Regel skal accepteres aldeles omgaaende.

Landet maa være interesseret i Vareudvekslinger, naar disse kan gøres uden Brug af Valuta i Forholdet 1—1, og de bør uforbeholdent bevilges af Hensyn til vor Eksport. Vor Im- og Eksport-Statistik for 1933 viser, at vi kun har Eksportoverskud til følgende Lande: Storbritannien, den irske Fristat, Colombia, Ægypten og Siam.

Kompensationsforretninger er naturligvis kun en Nødhjælp under den nuværende Situation, men en Nødhjælp, der bringer saavel Import- som Eksportlandet en Fordel. Handelen vil faa rigelig Brug for sit Initiativ, og i disse Forretninger vil ikke alene de gamle Firmaer kunne deltage, men her er et Omraade, hvor ogsaa unge Handelsfolk og nye Firmaer vil kunne finde et Virkefelt.